

RENÁTKA (VPRAVO) A LEKÁRKA JANKA
S DIEVČATAMI Z MISIJNEJ STANICE.

MÁRIA CHLEBANOVÁ

FOTO ARCHÍV RENÁTY JURČIOVEJ

Aspoň maličký zlomok Jeho lásky...

SKUTOČNOSŤ CHUDOBY A BIEDY VO SVETE JE HLBOKOU A STÁLE AKTUÁLNOU VÝZVOU. AJ DNES SÚ ĽUDIA, KTORÍ NACHÁDZAJÚ CESTU, AKO POMÔCŤ NÚDZNYM. NIEKTO SA MODLÍ, INÝ PRISPEJE MATERIÁLNE, ĎALŠÍ ZAS FINANČNE...

Sú medzi nami aj takí, ktorí obetujú časť svojho života – misionári alebo misijní pracovníci... Život a prácu v Južnom Sudáne nám priblížila Renáta Jurčiová z Hladovky na Orave.

Renátka strávila v Afrike 14 mesiacov. Po ročnej formačnej príprave, ktorú absolvovala spoločne s ďalším záujemcom o misie u saleziánov Dona Bosca, sa dostala koncom septembra 2010 cez Keňu do Južného Sudánu, do mestčka Tonj. Pracovala v saleziánskej misijnej stanici, jej súčasťou je okrem domu aj oratórium, škola, nemocnica, farnosť či rádio. Zo Slovenska tu pomáhajú ešte ďalšie dve misijné dobrovoľníčky – Monika a lekárka Janka.

V nasledujúcich číslach časopisu spoznáme viacerých misionárov a misijných dobrovoľníkov našej diecézy a okolia.

ZA NEVESTU KRAVY

Donedávna jedna z najväčších krajín sveta sa v júli 2011 rozdelila a vznikol najmladší štát na svete Južný Sudán s hlavným mestom Juba. Miestni obyvatelia sú zväčša Dinkovia – spoznajú sa veľmi ľahko, lebo sú vysokí a štíhli. Zaoberajú sa pastierstvom, pasú kravy, ktoré majú pre nich veľký význam. Ak sa chce muž oženiť, za nevestu zaplatí rodine práve určitým počtom kráv. Krajina patrí k najchudobnejším krajinám sveta. Dlhotrvajúca vojna, nerovnomerné rozvíjanie oblastí prispelo k chudobe, akú si mnohí ani nevieme predstaviť, i napriek tomu, že na území sú bohaté zásoby nerastných surovín, najmä ropy.

„Hoci nenájdeme riešenie, nepomôžem im mnohým, no vždy je darom stráviť s nimi čas, byť s nimi, potešiť,

rozosmiať, dodať nádej. Keď nemôžem urobiť viac, toto je to, čo Pán od nás chce. Ukázať, ak je to možné, príklad a lásku. Aspoň maličký zlomok Jeho lásky, aby cítili, že o nich má niekto záujem, aby cítili, že sú milovaní a pýtali sa prečo, aby hľadali tú ozajstnú, veľkú Lásku..." píše Renátka v jednom z listov.

PORADIŤ, DOUČIŤ, OŠETRIŤ...

Bežný deň v komunite sa začína modlitbou a potom sa už rozbieha naplno. Po svätej omši sa začína škola, čo pre Renátku znamená vyučovanie, ale aj „počítačová“ práca, prípravu rôznych zoznamov, testov, alebo zapisovanie známok... Po skončení vyučovania už deti

NEMAJÚ TELKU, INTERNET, HRAČKY... NO ZABAVIŤ SA VEDIA.

„LÁSKA
ROZDÁVANÍM
RASTIE.“

čakajú v rade vonku pod stromom s rôznymi škrančami, zraneniami, ale aj škaredými starými ranami. „Tam im to nik neošetrí ako nám naše mamy, keď sme boli malí,“ hovorí pani učiteľka. Po obede už na ihrisku čakajú drobcí, aby sa pred hrami mohli spolu s dobrovoľníkmi pomodliť ruženec k Božiemu milosrdenstvu. Nasleduje gitarový nácvik a po šiestej modlitba ruženca s gitaristami a chlapcami na internáte. Aj potom sa ešte nájdu nejaké obité kolená na ošetrovanie. Niektorí zas potrebujú poradiť, doučiť, odmerať teplotu, vziať do nemocnice... Pokiaľ už nie je žiadna práca, po spoločnej modlitbe a večeri treba nabrat' sily na ďalší deň.

RENÁTA JURČIOVÁ: „MISIE VÁM DAJÚ INÝ POHĽAD NA SVET“

Renátka sa vrátila z Južného Sudánu na Vianoce domov na dovolenku, a tak sme sa mohli osobne stretnúť a položiť jej niekoľko otázok:

VEDELA BY SI SI SPOMENÚŤ NA TEN MOMENT, KEĎ SI SA ROZHODLA PRE SLUŽBU NA MISIÁCH V AFRIKE?

Myslím, že to bolo niekedy v posledných ročníkoch gymnázia. No vtedy to ešte nebolo rozhodnutie, skôr hľadanie cesty a Božej vôle. Modlila som sa za to a Pán po čase odpovedal. Moje rozhodnutie bolo reakciou na túto odpoveď.

ZAŽILA SI PRÍBEH, KTORÝ SA ŤA DOTKOL?

Takých chvíľ bolo veľmi veľa a ťažko z nich vybrať – malomocní, chorí v nemocnici, tuberkulóznom centre alebo aj vonku, v škole. Chudoba, hlad, beznádej – to zanechá hlboký dojem. No na druhej strane sú tu krásne momenty strávené s deťmi a mladými, ktorí vedú nečakane vyjadriť svoju lásku, priateľstvo, túžbu, radosť a na rozdiel od mnohých iných vedú byť vďační a vedú sa deliť. Veľmi ma prekvapil napríklad chlapec, ktorý dostal kocku čokolády a namiesto toho, aby ju zjedol, dal ju dievčatku stojacemu neďaleko. Alebo chlapec, ktorý možno celý deň nejedol, dal inému dievčatku všetky arašidy, ktoré dostal. Toto robí s deťmi z divočiny výchova, viera a osobný príklad.

LÚČENIE S ĽUĎMI, KTORÝCH SI OBLÚBIME, NEBÝVA ĽAHKÉ. AKO SI TO PREŽÍVALA?

Prichádzali už od skorého rána, keď ešte mali spať, alebo aj neskôr, keď už mali byť v škole. Dievčatá a aj niektorí chlapci sa nevedeli ubrániť slzám, ich oči vyjadrovali prekvapenie, dojatie a neistotu. No rozchádzali sme sa so želaním Božieho požehnania a nádejou na ďalšie stretnutie. Z Kene ešte bola možnosť poslať im cez Moniku mail a ako odpoveď nám poslali po Monike nádherné listy plné vyjadrení vďaky, túžby po ďalšom stretnutí. V žiadnom z listov nechýbalo aj poďakovanie ľuďom zo

KRÍŽOVÁ CESTA, KTORÚ SI PRIPRAVILI MLADÍ NA VEĽKÝ PIATOK

TÍ ČO MAJÚ NAJMEŇ, NAJVIAC SA DĚLIA.

„...BOL SOM HLADNÝ A DALI STE MI JESŤ; BOL SOM SMÄDNÝ A DALI STE MI PIŤ...“
(MT 25, 35-36)

Slovenska a naším rodinám za to, že im dali svoju lásku cez nás.

MISIJNÁ SLUŽBA PRINÁŠA ÚŽITOK NIELEN MIESTNYM OBYVATEĽOM, ALE I SAMOTNÝM MISIONÁROM A DOBROVOĽNÍKOM. ČO TY POVAŽUJEŠ ZA TAKÉ NAJVÄČŠIE OBOHATENIE PRE TVOJ ŽIVOT?

Veľa som sa tam naučila. Naučila som sa, čo je služba a rozdávanie sa. Naučila som sa, čo je to mať rád ľudí, ktorí boli ešte pred chvíľou neznámi a takí vzdialení. Spoznala som, ako veľmi láska rozdávaním rastie a akú

radosť prináša, keď sa môžete deliť o čas a talenty a ako málo niekedy stačí, aby ste urobili niekomu radosť. Videla som, v akej jednoduchosti, detskej dôvere a odovzdanosti Bohu je možné prežívať každodenný život.

VIEM, ŽE SA TÚŽIŠ ZNOVA VRÁTIŤ NA MISIE. PREČO?

To, čo ma tam naplňalo, bol čas strávený s deťmi a mladými. Tak rýchlo sa učili, nemyslím len na vedomosti a hudbu, ale aj na ich správanie, na ich dychtivosť spoznať niečo nové. Chýba im niekto, kto by bol s nimi v najrôznejších každodenných situáciách. Preto ak môžem a ak mi Pán dovolí, chceta by som ešte pobudnúť s nimi a deliť sa o dary, ktoré som dostala.

ČO TI DÁVA SILU ŽIŤ A SLUŽIŤ V TAK NÁROČNÝCH PODMIENKACH, AKÉ SÚ V JUŽNOM SUDÁNE?

Myslím si, že sú to modlitby ľudí, ktorí na nás neustále myslia. Bez nich by naša misia nebola možná, pretože na každom kroku bolo cítiť Božiu pomoc a ochranu... a niekto nám to musel vymodliť. Ak boli nejaké problémy, vždy sme vedeli – modlia sa za nás... robíme to pre deti...a ak je to Božia vôľa, zvládneme...

ČO BY SI POVEDALA MLADÝM ĽUĐOM, KTORÍ SA ROZHODUJÚ PRE MISIE?

Aby sa nebáli dôverovať Bohu. Odchod na misie je krokom do neznáma a vyžaduje veľa dôvery, ale aj túžby a modlitieb. Pán vás vždy obdaruje viac, než ste vy schopní obdarovať iných a vidí, po čom túžite a čo potrebujete. Misie vám dajú iný pohľad na svet a zažijete, čo by ste inde nikdy nezažili. ■

Všetkým misionárom a misijným dobrovoľníkom vyprosujeme pre pôsobenia v náročných podmienkach misijných staníc, aby ich Boh bohato zahŕňal svojim požehnaním a ochranou.

Viac o Renátkinom pôsobení v Južnom Sudáne sa dočítate na jej blogu: www.reni.f6.sk